

Cu sobrietate de mijloace, Ion Finteșteanu (Valentin), care semnează și regia, interpretează un vechi funcționar administrativ cu mâinecute negre, cu carnetul și cu umbrel de tipicar, căruiu însă incompetența și dezorganizarea îi provoacă alergii și care ascunde o bună doză de malițiozitate sub aparențele lui bonome și obsecvioase. Rolul lui Dinu e abordat de Costel Constantin, actor de dramă, cu, poate, prea multă gravitate; e drept însă că, în nota generală a piesei, care se menține — cum spuneam — la un nivel destul de elevat, o interpretare de factură burlescă ar fi fost distonantă. Foarte bun, în clipele de evlavioasă sau zgomotoasă adorare a „boss”-ului său, Ovidiu Moldovan (Fony) e mai puțin convingător în dezamăgirea ce i-o provoacă prăbușirea idolului. Rodica Popescu (Montși) aduce pe scenă o tânără frivolă și afectată; e teribil cum, adeseori, un fleac, un amănunt de rostire (în speță, fata pronunță: *e* ceva nou”, așa cum se scrie și nu *ie*, cum, normal, se pronunță, *m-e* sete etc.), izbuteste să dea culoare și să individualizeze un personaj. Corecți, Chiril Economu (Ministrul), Ilinca Tomoroveanu (Gina), Janina Tomescu (Laura) și Gh. Cristescu (Pomoje).

O mențione pentru decorurile lui Gh. Bedros (camera de hotel din actul I e totuși puțin înghesuită) și, mai ales, pentru ingeniozitatea mecanismelor scenice (ing. Ioan Andrei) care, devin, cum se spune în limbajul filmului, o excelentă metaforă cinematografică pentru a exprima modul mecanic — ca pe sfori! — în care funcționează servilismul și birocracia. O șarjă discretă realizează costumele (Gabriela Nazarie) lui Montși și Pomoje.

În general, un spectacol stenic, de ținută, cuminte, care nu poate supăra — și nici nu face să exulte — pe nimeni.

Radu Albala

Teatrul din Brașov

ACEȘTI ÎNGERI TRIȘTI

de D. R. Popescu

A contat desigur și consacrarea oficială. Piesa lui D. R. Popescu a fost premiată, spectacolul „de lansare”, cel de la Tg. Mureș, de asemenea. În mod firesc, teatrele din țară au trecut, automat, la includerea piesei și în repertoriul actualiei lor stagiuni. Dar să trecem peste acestea... Ceea ce are însemnătate este modul în care diferite sensibilități și personalități artistice țin piept textului și-l valorifică. Versiunea brașoveană

a *Îngerilor triști* interesează pentru caracterul ei combativ. Primul tablou al actului III — excelent realizat — pune pecetea specifică a întregului spectacol. El dezvăluie esența montării, permite concluzii înălțate dincolo de datele concrete ale textului, în zona simbolurilor. Holul unei săli de ședință — deosebit de sugestiv reprezentat printr-o pădure de cuiere-tip (în fiecare dintre ele atârând o șapcă și, ici și colo, câte o haină) — devine locul unei incandescente înfruntări a spiritului de probitate — lucid, viu, intrinsigant — cu cel filistin — laș, conformist, oportunist.

Neuitând propria-i experiență, de la Tg. Mureș, regizorul Eugen Mercus și-a propus să ducă mai departe — și pe cât posibil, mai în adânc — cercetarea sensurilor majore ale textului. Astfel, rolurilor așa-zis negative ale piesei (mai puțin izbutite de autor, acuzate pe bună dreptate de schematism), actorii de la Brașov le-au insuflat viață și forță emoțională. E. Mihăilă Brașoveanu a întruchipat cu autenticitate chipul lui Cristescu, un munte de imbecilitate, un lingău pus pe căpățuială fără efort. Mircea Andreescu a conferit, cu finețe, complexitate, caracterului și psihologiei lui Marcu — acest amestec de bun și rău, deprins să privească conformist, temător, fața adevărului, împins la sinucidere de propriile-i slăbiciuni. Dramatică a fost și scurta apariție a lui Nicolae C. Nicolae în rolul Tatălui. Deși mai generoasă ca partitură, mai puțin viabilă a fost imaginea scenică a amoralului Petru, realizată de Dan Dobre.

Rolul principal, cel bărbătesc, a fost atribuit la Brașov la doi interpreți: Dan Săndulescu (o „furie” autentică, dar văduvind personajul de puritatea și candoarea „îngerului trist”) și Mihai Bălaș (pur și candid, mult farmec personal, o amărăciune și o suferință autentică, în schimb, lipsit de forța de acuzare și de furie în fața adversarului).

Totuși, spectacolul nu respiră decât în parte poezia și încărcătura de umanitate, de gingășie și sensibilitate a textului. Un final edulcorat culminează de-a dreptul în infantil. S-ar putea ca izvorul acestui neajuns să pornească de la interpretarea rolurilor feminine, realizate, amândouă, sub nivelul valoric al ansamblului. Nici Dona Cotrubaș (Silvia), și nici Melania Niculescu (Ioana) nu au pătruns zonele de înțelesuri, de sugestii și de implicații ale textului.

Coada de la casa teatrului, din seara premierei, decepția multor tineri în fața imposibilității obținerii biletului de intrare, ca și atmosfera cuceritoare a sălii, care a subliniat cu nenumărate aplauze acțiunea și replica, vin să confirme succesul, de prestigiu și — deopotrivă — comercial al piesei românești, politica culturală justă a teatrului din Brașov, care și-a axat repertoriul aproape exclusiv pe dramaturgia românească

Valeria Ducea